Думи мої, діти мої,
Лихо мені з вами!
Поклав би я вас, як жовняре,
Пишними рядами,
Та боюся, що вас займуть
За голубе море...
Думи мої, діти мої,
Лихо моє, горе!

За моє б займили, як мене гонили,
Гонили та били... чому не втопили?
Не знали би люди, як темної ночі
Кривавов китайков втираються очі,
Як з тихов зорею говорить стойкар;
Не знали би були...
Думи мої, думи,
Тепер довелося за вас відвічать,
Бо вни мене лають, мені дорікають:
"Ледащо ти, — кажуть, — іди в поле жать,

А не втирай дрібні сльози
Тихими ночами!"
Думи мої, діти мої,
Лихо мені з вами!

Думи мої, діти мої,
Що з вами учиню?..
Посію вас барвінками
По всій Україні
І буду вас виростати,
Слізьми ізрошати, —
Процвітете, як то море, —
Хто ж вас буде рвати?
Не я вже вас зриватиму,

Зриватимуть люди
Та дівчата до вінчання,
А мене забудуть.
Нехай і так, що ж робити?
На все божа воля.
А я за вас у Сучаві
Святому помолюсь.